

Na gruntach będących w zarządzie Nadleśnictwa Suchedniów występują następujące formy ochrony przyrody:

Rezerваты przyrody:

- 1) **Rezerwat „Świnia Góra” im. Stanisława Barańskiego**, był poddany ścisłej ochronie rezerwatowej już w roku 1938. Ponownie został wpisany do rejestru 28 października 1953 r. na mocy Zarządzenia Nr 291 Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (M.P. z 1953 r. Nr A-104, poz. 1403).

Obowiązująca podstawa prawna - Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20.09.2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Świnia Góra im. Stanisława Barańskiego (Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 2889 z dn. 26.09.2017 r.).

W skład rezerwatu wchodzi naturalne drzewostany przypominające prastarą puszcę Gór Świętokrzyskich. Zachowanie tych naturalnych partii lasów bliźniaczych należy przypisać głównie nieprzydatności gleb dla celów rolniczych i braku odpowiednich dróg wywozowych. Na znacznej powierzchni rezerwatu, głównie w jego części zach. spotyka się ślady eksploatacji rudy żelaza, prowadzonej w tych okolicach od XV w. do początku XIX w. W wyższej warstwie drzew dominuje jodła (*Abies alba*), a w domieszce buk (*Fagus silvatica*), sosna (*Pinus sylvestris*), dąb bezszypułkowy (*Quercus petraea*) i modrzew polski (*Larix polonica*). Składnikami niższego piętra są jodła, brzoza omszona, rzadko garb. Dla rezerwatu przyrody „Świnia Góra” ustanowiono Rozporządzeniem Nr 57/2002 Wojewody Świętokrzyskiego z dnia 18 listopada 2002 r. (Dz.Urz.Woj.Święt. Nr 165 poz. 2058) plan ochrony na okres 2002 – 2022 r. Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **50,63 ha**.

- 2) **Rezerwat „Dalejów”** został utworzony na mocy Zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dn. 16 stycznia 1978 r. (M. P. z 1978 r. Nr 4, poz. 20).

Obowiązująca podstawa prawna - Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20.09.2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Dalejów (Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 2878 z dn. 26.09.2017 r.).

Rezerwat częściowy „Dalejów” położony jest w jednym z większych kompleksów leśnych Gór Świętokrzyskich zwanych „Puszcza Świętokrzyską”. Rezerwat zajmuje płn. część wzniesienia o kształcie nieregularnym i płaskim grzbiecie sięgającego od pld.-zach. terenu rezerwatu „Świnia Góra”. Na terenie rezerwatu znajduje się stanowisko naturalnego występowania modrzewia polskiego (*Larix polonica*). W zależności od położenia, rzeźby terenu, charakteru podłoża geologicznego, struktury gleby, stosunków wodnych wyróżnia się na terenie rezerwatu następujące siedliskowe typy lasów: bór mieszany wyżynny, bór mieszany wilgotny, las mieszany wyżynny, las wyżynny, w odmianie uboższej z jodłą, bagno-brzegami torfowiskowo przejściowe. Dla rezerwatu przyrody „Dalejów” ustanowiono Rozporządzeniem Nr 57/2002 Wojewody Świętokrzyskiego z dnia 18 listopada 2002 r. (Dz.Urz.Woj.Święt. Nr 165 poz. 2058) plan ochrony na okres 2002 – 2022 r. Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **87,06 ha**.

- 3) **Rezerwat „Góra Sieradowska”** utworzony został w oparciu o zarządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 27 czerwca 1995 r. (MP Nr 33 z 1995, poz. 394)

Obowiązująca podstawa prawna - Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20.09.2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Góra Sieradowska (Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 2879 z dn. 26.09.2017 r.).

Na terenie rezerwatu stwierdzono następujące zespoły roślinne i zbiorowiska: wyżynny bór jodłowy (*Abietetum polonicum*), łęg jesionowo-olszowy (*Fraxino – Alnetum*), grąd subkontynentalny (*Tilio - Carpinetum*), zdegradowany grąd z nasadzoną modrzewiem, żyzna buczyna karpacka. Rezerwat położony jest w płd. części Sieradowickiego Parku Krajobrazowego i zajmuje znaczną część "Sieradowskiej Góry" w Paśmie Sieradowickim. Teren rezerwatu tworzą kopulaste wzniesienia, przedzielone rzeką Świśliną. Najwyższe wzniesienie znajduje się już poza rezerwatem, nazywane jest Górą Sieradowską (388,6 m n.p.m.). Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **197,67 ha**.

- 4) **Rezerwat „Kamień Michniowski”** został utworzony Zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 11 października 1978 r. (M.P. z 1978 r. Nr 33, poz. 126.).

Obowiązująca podstawa prawna - Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20.09.2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Kamień Michniowski (Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 2880 z dn. 26.09.2017 r.).

Rezerwat znajduje się w terenie wzgórzowym, jego najwyższe wzniesienie "Kamień Michniowski" wynosi 423 m n.p.m. Zdecydowana część rezerwatu leży na lekko sfalowanym płaskowyżu. Objęty ochroną teren porasta las o cechach lasu puszczańskiego, w którym dominuje odnawiająca się naturalnie jodła. Domieszkowo występują sosna i buk będące miejscami gatunkami panującymi, a także dąb; można tu również spotkać występujące pojedynczo: grab, brzozę, osikę. Wiek warstwy górnej drzew mieści się w granicach od 60 do 90 lat z pojedynczymi egzemplarzami jodły w wieku powyżej 130 lat. Pod względem typologicznym obszar rezerwatu odpowiada siedlisku lasu mieszanego wyżynnego. W szacie roślinnej rezerwatu dominuje środkowopolski bór mieszany z jodłą (*Quercus robur* Pinetum abietetosum). Wychodnia skalnych bloków piaskowca triasowego tworzy bardzo malownicze progi z urwiskami, wystęпами i pieczarami z licznymi śladami erozji. Dla rezerwatu przyrody „Kamień Michniowski” ustanowiono Rozporządzeniem Nr 57/2002 Wojewody Świętokrzyskiego z dnia 18 listopada 2002 r. (Dz.Urz.Woj.Święt. Nr 165 poz. 2058) plan ochrony na okres 2002 – 2022 r. Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **10,59 ha**.

- 5) **Rezerwat „Wykus”** został utworzony na podstawie Zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 11 października 1978 r. (M.P. z 1978 r. Nr 33, poz. 126).

Obowiązująca podstawa prawna – Rozporządzenie Nr 103/2005 Woj.Święt. z 04.11.2005 r. (Dz.Urz.Woj.Święt. Nr 256 poz. 3139) oraz Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20.09.2017 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie rezerwatu przyrody Wykus (Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 2890 z dn. 26.09.2017 r.).

Teren rezerwatu stanowi fragment krajobrazu wyżynnego - leśnego ze strumieniem Lubianka oraz niewielką doliną rzeczną. Cechą charakterystyczną uroczyska Wykus jest duży udział we florze elementów górskich. Zbiorowiska roślinne oraz flora spotykana w rezerwacie jest typowa dla formacji leśnych Gór Świętokrzyskich. Przeważają tu lasy bukowe i grabowe z dużym udziałem jodły. Wyróżnić tu można zbiorowiska borowe ze związku Dicrano - Pinion, grąd subkontynentalny Tilio Cordatae - Carpinetum Betuli, zbiorowisko łęgowe ze związku Alno - Ulmion nawiązujące do olsu i grądu. Historia rezerwatu „Wykus” wpisana jest w dzieje całej Puszczy Świętokrzyskiej. Teren rezerwatu był w czasie II wojny światowej miejscem stacjonowania i koncentracji Świętokrzyskich Zgrupowań Partyzanckich AK i polem walki z okupantem niemieckim. Zdarzenia te upamiętniają pomniki, groby partyzanckie, kapliczka na polanie Wykus. Rezerwat „Wykus” posiada plan ochrony na okres 1.01.2009 – 31.12.2028 r. ustanowiony Zarządzeniem Nr 34/2009 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dn. 12.11.2009 r. (Dz.Urz.Woj.Święt. Nr 497 poz. 3658) znowelizowany Zarządzeniem nr 1/2011 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 20 października 2011 r. (Dz. Urz. Woj. Święt. Nr 258, poz. 2959). Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **63,58 ha**.

- 6) **Rezerwat „Bliżyn – Kopalnia Ludwik”** został utworzony w oparciu o zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 6 grudnia 2022 roku (Dz.Urz.Woj.Święt. poz. 4865). Położony w obrębie ewidencyjnym Kopcie, na terenie gminy Bliżyn, w powiecie skarżyskim, w województwie świętokrzyskim, na gruntach Nadleśnictwa Suchedniów. Celem ochrony w rezerwacie jest zachowanie charakterystycznych dla Płaskowyżu Suchedniowskiego, zbliżonych do naturalnych, lasów bukowych oraz borów jodłowych, wraz z gatunkami roślin chronionych, w tym gatunków górskich, występujących na stanowiskach z widocznymi śladami pozyskania rud żelaza. Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **92,37 ha**.
- 7) **Rezerwat „Bliżyńskie Lasy Naturalne”** został utworzony w oparciu o zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach z dnia 27 maja 2025 roku (Dz.Urz.Woj.Święt. poz. 1911). Celem ochrony w rezerwacie jest odtworzenie w efekcie spontanicznych procesów oraz zachowanie, lasów o cechach naturalnych, głównie dynamicznego kompleksu lasów bukowo-jodłowych oraz innych typów ekosystemów leśnych, z drzewostanami o charakterystycznej dla starych, naturalnych lasów strukturze wiekowej, gatunkowej i przestrzennej, z kształtowaną spontanicznymi procesami naturalną zasobnością w zamierające i martwe drzewa, wraz ze swoistymi dla takich lasów gatunkami roślin, zwierząt i grzybów, w tym rzadkich, chronionych i stanowiących komponenty reliktovej, puszczańskiej biocenozy. Powierzchnia ogólna rezerwatu w granicach Nadleśnictwa Suchedniów wynosi obecnie **2 964,91 ha**.

Parki Krajobrazowe:

- 1) **Suchedniowsko-Oblęgorski Park Krajobrazowy** należy do Zespołu Parków Krajobrazowych Gór Świętokrzyskich. Utworzony został na podstawie Uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach Nr XXVIII/279/88 z dn. 10 czerwca 1988 r. (Dz. Urz. Woj. Święt. z dn. 30 lipca 1988 r. Nr 18, poz. 199.). Obowiązującymi aktami prawnymi są: Uchwała Nr XLIX/872/14 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 13 listopada 2014 r. (Dz. Urz. Woj. Święt. z 2014 r. poz. 3147), w którym zawarto opis granic, cele ochrony oraz obowiązujące zakazy oraz Uchwała Nr XXXIX/570/17 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie zmiany uchwały Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego Nr XLIX/872/14 z dnia 13 listopada

2014 r. w sprawie utworzenia Suchedniowsko-Oblęgorskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Świąt. z 2017 r. poz. 4130).

Położony jest w północnej części województwa świętokrzyskiego i obejmuje Pasma Oblęgorskie Gór Świętokrzyskich od zachodu oraz duży kompleks leśny Puszczy Świętokrzyskiej na Płaskowyżu Suchedniowskim od wschodu. W jego obszarze znajdują się także Wzgórza Kołomańskie i Wzgórza Tumlińskie, a najwyższym wzniesieniem jest Góra Sieniawska (448 m n.p.m.). Powierzchnia parku wynosi 19895 ha, a powierzchnia otuliny 27 514 ha. Utworzono go w celu ochrony nie tylko krajobrazu, ale też unikatowych elementów przyrody i kultury regionu, które stanowią pozostałości po Staropolskim Okręgu Przemysłowym. W granicach parku znajdują się grunty będące w zarządzie Nadleśnictwa Suchedniów o powierzchni **10104,02 ha**. Tereny parku znajdują się także na gruntach administrowanych przez pobliskie nadleśnictwa: Stąporków, Suchedniów, Zagnańsk. Park składa się z dwóch odrębnych obszarów: zachodniego (część oblęgorska) – obejmującego Pasma Oblęgorskie w Górach Świętokrzyskich i wschodniego (część suchedniowska) – obejmującego Płaskowyż Suchedniowski.

Obszar Parku jest ważnym regionalnym węzłem hydrograficznym i terenem źródłiskowym rzek: Krasnej, Bobrzy i Kamionki. Największą wartością środowiska przyrodniczego są lasy, które zajmują w Parku 90,8% powierzchni, a w strefie ochronnej 10,8%. Dominują tu siedliska żyznych borów mieszanych, lasów mieszanych wyżynnych wilgotnych i świeżych. Niezwykle różnorodne jest runo leśne, w którym występuje 1017 gatunków roślin naczyniowych, z czego 46 gatunków objętych jest ochroną ścisłą, a 10 objętych ochroną częściową. Lasy Parku stanowią ostoję wielu gatunków zwierząt. Spotkać tu można rzadkie ptaki lęgowe (bocian czarny, cietrzew, brodziec samotny, jarząbek), a także ciekawe gatunki motyli (paź żeglarz, rusałki).

Najcenniejsze fragmenty Parku i jego otuliny objęto ochroną rezerwatową – są to rezerwaty: „Górna Krasna” „Świnia Góra”, „Dalejów”, „Barania Góra”, „Kręgi Kamienne”, „Perzowa Góra” i „Zachemie”. Na obszarze Parku i otuliny zobaczyć można 39 pojedynczych obiektów przyrodniczych chronionych w formie pomników przyrody, z których 27 to pomniki przyrody żywej, a wśród nich najbardziej znany pomnik przyrody – dąb „Bartek”.

Oprócz wartości przyrodniczych Park prezentuje także walory kulturowe. Na jego terenie znajdują się unikatowe zabytki techniki związane z górnictwem i metalurgią rud żelaza oraz metali nieżelaznych. Do najciekawszych należą m.in. ruiny zakładów wielkopieczowych w Samsonowie i Bobrzy oraz pozostałości pieca w Kuźniakach. Zabytkowe obiekty architektury świeckiej reprezentują nieliczne już małe dwory z fragmentami założeń parkowych. Najcenniejszym i najbardziej znanym jest zespół krajobrazowo-parkowy w Oblęgorku z XIX, malowniczo usytuowany u podnóża Pasma Oblęgorskiego. W pałacu mieści się Muzeum Henryka Sienkiewicza, poświęcone życiu i twórczości laureata Literackiej Nagrody Nobla.

- 2) **Sieradowicki Park Krajobrazowy** utworzony został na mocy Uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach Nr XXVIII/279/88 z dn. 10.06.1988 r. Obowiązującymi aktami prawnymi są: Uchwała Nr XLIX/873/14 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie utworzenia Sieradowickiego Parku Krajobrazowego Uchwała Nr XIVIII/675/18 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 17 września 2018 r. w sprawie zmiany uchwały Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego Nr XLIX/873/14 z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie utworzenia Sieradowickiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Świąt. z 2018 r. poz. 3317).

Powierzchnia parku wynosi 12 252 ha. W granicach parku znajdują się grunty będące w zarządzie Nadleśnictwa Suchedniów o powierzchni **6001,58 ha**. Park położony jest w północnej części Gór Świętokrzyskich, między doliną rzeki Kamiennej na północy i Doliną Bodzentyńską na południu. Obejmuje swoimi granicami cenne kompleksy leśne Puszczy Świętokrzyskiej porastające Wzgórza Suchedniowskie i Pasma Sieradowickie. Jest to ważny obszar źródliskowy rzek Świśliny, Żarnówki i Lubrzanki. Lasy porastają 85% powierzchni parku i cechuje je duża różnorodność siedliskowa. Występuje tu 11 zespołów leśnych, wśród których dominują lasy mieszane świeże i lasy mieszane z dużym udziałem jodły i modrzewia. Cenne są lasy związane z terenami podmokłymi, występujące na obszarach źródliskowych: bagienny bór trzcinnikowy, borealna świerczyna na torfach, podgórski łęg jesionowy. We florze występują aż 52 gatunki roślin prawnie chronionych.

Do ważnych walorów parku zalicza się obecność osobliwości przyrody nieożywionej w postaci profilów osadów polodowcowych, głazów narzutowych, wychodni skał dolnotriasowych i dolnojurajskich.

Największą wartość przyrodniczą posiadają lasy stanowiące pozostałość dużego, w znacznym stopniu naturalnego kompleksu leśnego, określonego nazwą Puszczy Świętokrzyskiej. Park posiada unikalne, występujące na naturalnych siedliskach drzewostany, zawierające prawie wszystkie gatunki drzew spotykane na obszarze polski niżowej. Wiele egzemplarzy drzew ma 200 i 300 lat, co znalazło swoje odbicie w licznie ustanowionych tu pomnikach przyrody.

Obszar chronionego krajobrazu:

- 1) **Sieradowicki Obszar Chronionego Krajobrazu** utworzony został na mocy Rozporządzenia Nr 335/2001 Wojewody Świętokrzyskiego (Dz. Urz. Woj. Święt. Nr 108 poz. 1271). Obowiązująca podstawa prawna: Uchwała Nr XLIX/881/14 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie Sieradowickiego Obszaru Chronionego Krajobrazu Dz. Urz. Woj. Święt. poz. 3155 z dn. 25.11.2014 r.).

Położony jest na terenie otuliny Sieradowickiego Parku Krajobrazowego i obejmuje głównie tereny rolnicze i zurbanizowane. Wśród gruntów rolniczych przeważają użytki rolne, które stanowią 79% powierzchni. Lasy zajmują tylko 10,5% obszaru otuliny. Tereny leśne charakteryzują się jednak znacznym zróżnicowaniem siedlisk, składu gatunkowego drzewostanów oraz ich struktury wiekowej. Osobliwości przyrody żywej chronione są w formie pomników przyrody. Obok pomników przyrody ożywionej ustanowiono tu także inne formy ochrony przyrody, którymi są pomniki przyrody nieożywionej, użytki ekologiczne i stanowiska dokumentacyjne.

Na całym obszarze otuliny spotyka się wiele zabytkowych obiektów świadczących o wielkim bogactwie dziedzictwa kulturowego, od czasów prehistorycznych poczynając aż po dzień dzisiejszy. Dolina Bodzentyńska to obszar występowania licznych stanowisk archeologicznych związanych głównie z działalnością starożytnego świętokrzyskiego okręgu górnictwa i dymarkowego hutnictwa żelaza, traktowanego na okres wpływów rzymskich (od I w p.n.e. do IV w n.e.). W późniejszym okresie na terenach tych w oparciu o tradycje hutnictwa dymarkowego rozwinął się przemysł metalurgiczny okręgu staropolskiego. Zabytkowe obiekty staropolskiego hutnictwa zachowały się m. inn. w Parszowie, Michałowie, Starachowicach i Wąchocku. Czasów średniowiecza sięgają zabytkowe układy urbanistyczne Wąchocka z najcenniejszym w regionie zabytkiem budownictwa romańsko - gotyckiego klasy międzynarodowej, XII wiecznym Zespołem Klasztornym Opactwa Cystersów. Zabytkowe obiekty świeckie

reprezentują ruiny zamku Biskupów Krakowskich z XIV w., cały układ architektoniczny oraz fragmenty murów miejskich Bodzentyna.

Powierzchnia omawianego obszaru wynosi 15 893 ha, w tym powierzchnia lasów administrowanych przez Nadleśnictwo Suchedniów wynosi **160,20 ha**.

- 2) **Obszar Chronionego Krajobrazu Dolina Kamiennej** utworzony został na mocy Rozporządzenia Nr 12/95 Wojewody Kieleckiego w sprawie ustanowienia obszarów chronionego krajobrazu w województwie kieleckim (Dz. Urz. z 1995 r. Nr 21, poz. 145). Obowiązująca podstawa prawna: Uchwała Nr XXXV/617/13 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 23 września 2013 r. dotycząca wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Kamiennej (Dz. Urz. z 2013 r. poz. 3309).

Obszar obejmuje tereny rozciągające się wzdłuż doliny rzeki Kamiennej i jednego z jej prawobrzeżnych dopływów-Kamionki. Główną osią krajobrazową i gospodarczą jest dolina rzeki Kamiennej, często o charakterze malowniczych przełomów. Ze względu na występujące rudy żelaza i urodzajne gleby brunatne rozwinięte na lesach opatowskich, dolina Kamiennej i położone wzdłuż niej tereny zostały już bardzo dawno zasiedlone i intensywnie zagospodarowane rolniczo następnie przemysłowo. Pomimo to zachowało się tutaj bardzo wiele wartości przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych, decydujących o atrakcyjności tych terenów i dużym znaczeniu także ekologicznym. Szczególnie atrakcyjna jest tutaj szata roślinna, zróżnicowana i bogata ze względu na bardzo urozmaicone siedliska uwarunkowane zmiennym podłożem skalnym i glebowym, rzeźbą terenu, stosunkami wodnymi, a także silnym wpływem działalności człowieka.. Na terenie OChK Doliny Kamiennej zgrupowane są wyjątkowo liczne zabytki kultury klasy europejskiej a nawet światowej. W okolicach Skarżyska położony rezerwat archeologiczny Rydno dokumentuje paleontologiczne kopalnie czerwonych barwników hematytowych, rezerwat archeologiczny Krzemionki Opatowskie, niedawno uznane za Narodowy Pomnik Historii-eksponuje udostępnione do zwiedzania turystycznego unikatowe szyby podziemnych neolitycznych kopalni krzemieni i warsztaty produkujące narzędzia ze słynnych krzemieni pasiastych.

Powierzchnia omawianego obszaru wynosi 72 634 ha, w tym powierzchnia lasów administrowanych przez Nadleśnictwo Suchedniów wynosi **944,35 ha**.

- 3) **Konecko-Łopuszniański Obszar Chronionego Krajobrazu** utworzony został na mocy Rozporządzenia Nr 12/95 Wojewody Kieleckiego (Urz. Woj. Kieleckiego z 1995r. Nr 21, poz. 145). Obowiązująca podstawa prawna: Uchwała Nr XXXV/616/13 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 23 września 2013 r. dotycząca wyznaczenia Konecko-Łopuszniańskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Święt. z 2013r. poz. 3308).

Położony w płn.-zach. części województwa. Chroni źródłiskowe obszary dopływów Pilicy (w tym Czarnej Koneckiej) oraz kompleksy lasów. Najważniejszą ekologiczną funkcją tego obszaru jest ochrona wód powierzchniowych i podziemnych, a także funkcja klimatotwórcza i aerosanitarna oraz rekreacyjno-turystyczna.

Prawie 50% powierzchni terenu zajmują duże kompleksy leśne o charakterze naturalnym z wielogatunkowymi drzewostanami, z przewagą jodły i sosny, z domieszką dębu, świerka, buka i grabu (Lasy Koneckie, Lasy Radoszyckie). W północno-wschodniej i północnej części obszaru występują siedliska borowe. Na szczytach wydm i luźnych piaskach rosną suche sosnowe bory chrobotkowe. W dolinach rzek występują łągi z jesionami i olszą. W południowej części obszaru lasy są bardziej rozczłonkowane i rozdzielone łąkami, wrzosowiskami i torfowiskami. W środkowej i południowej części OChK występują łąki wilgotne oraz duże obszary torfowisk niskich, a także przejściowych. Rosną tu m. in. wielosił

błękitny, pełnik europejski, zawilec wielkokwiatowy, gęsiówka szorstkowłosa, pomocnik baldaszkowy, wawrzynek wilczełyko.

Bogata jest fauna, reprezentowana przez zwierzęta łowne (dziki, sarny, jelenie). Wśród ptaków można spotkać bociana czarnego i łabędzia niemego. Zabytki kultury materialnej związane są głównie z obiektami Staropolskiego Okręgu Przemysłowego. Są to pozostałości po kopalnictwie i hutnictwie rud żelaza.

Obszary te stanowią ważny regionalny wododziałowy węzeł hydrograficzny, gdzie biorą początek liczne rzeki zasilane przez często występujące tu źródła, młaki i wysięki. Położone są tutaj źródła prawobrzegowych dopływów Pilicy: Czarnej Koneckiej, Czarnej Włoszczowskiej, Nowej Czarnej, Czarnej Taraski i Drzewiczki, a także stąd wypływają Radomka, Kamienna oraz Łośna lewobrzeżny dopływ Białej Nidy.

Najważniejszą funkcją tego obszaru jest ochrona wód podziemnych i powierzchniowych, a także jego rola klimatotwórcza i aerosanitarna, szczególnie dla poprawy jakości powietrza atmosferycznego. Dobra sieć komunikacyjna oraz walory przyrodnicze, krajobrazowe i kulturowe mogą stać się podstawą do rozwoju turystyki na tym terenie.

Powierzchnia omawianego obszaru wynosi 98 287 ha, w tym administrowana przez Nadleśnictwo Suchedniów wynosi **513,80 ha**.

- 4) ***Suchedniowsko-Oblęgorski Obszar Chronionego Krajobrazu*** utworzony został na mocy Rozporządzenia Nr 335/2001 Wojewody Świętokrzyskiego (Dz. Urz. Woj. Święt. z 2001 r. Nr 108, poz. 1271). Obowiązująca podstawa prawna: Uchwała Nr XLIX/880/14 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie Suchedniowsko-Oblęgorskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Święt. z 2014 r. poz. 3154).

Położony na terenie otuliny Suchedniowsko-Oblęgorskiego Parku Krajobrazowego, w płn. centralnej części województwa. Tereny te obejmuje się ochroną ze względu na krajobraz oraz bogactwo ekosystemów i pełnienie funkcji korytarzy ekologicznych.

Suchedniowsko-Oblęgorski Obszar Chronionego Krajobrazu stanowi otulinę Suchedniowsko-Oblęgorskiego Parku Krajobrazowego, obejmując tereny rolnicze gęsto zaludnione oraz obszary leśne. Utworzono go w celu ochrony dużych kompleksów leśnych, dla zachowania różnorodności biologicznej ekosystemów, zachowania naturalnych fragmentów obszarów wodnych, zachowania składników przyrody nieożywionej.

Na terenie Obszaru znajduje się rezerwat geologiczno-archeologiczny "Góra Grodowa". Jest on cennym stanowiskiem archeologicznym. Ochroną objęto także pojedyncze obiekty przyrody żywej i nieożywionej - 20 pomników przyrody, 3 użytki ekologiczne, 1 stanowisko dokumentacyjne i 1 zespół przyrodniczo-krajobrazowy. Na terenie Obszaru znajdują się liczne zabytki kultury materialnej - sakralnej i świeckiej. Unikalne w skali ogólnokrajowej znaczenie naukowe, kulturowe i krajoznawcze mają obiekty dawnego przemysłu i techniki tzw. Staropolskiego Okręgu Przemysłowego.

Powierzchnia omawianego terenu wynosi 27 514 ha, w tym powierzchnia lasów administrowanych przez Nadleśnictwo Suchedniów wynosi **563,48 ha**.

Obszary NATURA 2000:

Program Natura 2000 jest koncepcją Unii Europejskiej stworzenia europejskiej sieci ekologicznej obszarów chronionych. Program ten ma chronić i zabezpieczać miejsca występowania rzadkich i chronionych gatunków roślin i zwierząt oraz rzadkie i cenne przyrodniczo siedliska i biotopy. Obszary objęte tym programem wybrane zostały wg wytycznych dwóch dokumentów:

- Dyrektywy Siedliskowej z 1992 r. Jest to Dyrektywa Rady 92/43/EWG o ochronie naturalnych siedlisk oraz dziko żyjącej fauny i flory zmodyfikowana dyrektywą 97/62/EWG, według której tworzone są Specjalne Obszary Ochrony (SOO);
- Dyrektywy Ptasiej z 1979 r. jest to Dyrektywa Rady 79/409/EWG o ochronie dziko żyjących ptaków, zmodyfikowana dyrektywami: 981/854/EWG, 85/411/EWG, 86/122/EWG i 94/24/EWG. według której tworzone są Obszary Specjalnej Ochrony (OSO).

W zasięgu terytorialnym Nadleśnictwa Suchedniów w ramach sieci Natura 2000 znalazły się następujące obszary:

- 1) **OZW „Lasy Suchedniowskie” PLH260010** został utworzony na podstawie Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na kontynentalny region biogeograficzny (Dz. Urz. UE L 43 str. 63).

Powierzchnia całego obszaru wynosi 19120,89 ha z czego **10261,15 ha** to grunty Nadleśnictwa Suchedniów.

Ostoja Lasy Suchedniowskie jest jednym z najlepiej zachowanych dużych kompleksów leśnych o charakterze puszczańskim na obszarze Polski Niżowej i Europy Środkowej. Jego historia użytkowania związana z dawnym górnictwem kruszczowym i zrównoważoną gospodarką leśną, to przykład koegzystencji człowieka i przyrody na przestrzeni wieków.

Obszar obejmuje dwa pasma wzniesień - Płaskowyż Suchedniowski i Wzgórza Kołomańskie. Łagodne pagórki i wzgórza Lasów Suchedniowskich porośnięte są lasami, zajmującymi łącznie około 80% powierzchni ostoi. Występuje tu dobrze zachowany starodrzew o naturalnym charakterze drzewostanów. Jest to jedna z głównych ostoi występowania w kraju modrzewia polskiego (*Larix polonica*). W obniżeniach terenu zachowały się niewielkie płyty torfowisk i wilgotnych łąk. Duży i zwarty kompleks leśny nie sprzyjał osadnictwu, w związku z czym na terenie Lasów Suchedniowskich użytki zielone zajmują tylko ok. 8% powierzchni. Na obszarze ostoi znajdują się tereny źródliskowe rzek: Krasnej, Bobrzy i Kamionki.

W obszarze zidentyfikowano 11 rodzajów siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG i 16 gatunków z Załącznika II tej dyrektywy. Szczególnie bogata jest fauna bezkręgowców, z bardzo rzadkimi obecnie w Polsce chrząszczami, będącymi relikdami lasów o wysokim stopniu naturalności - ponurkiem Schneidera, zgniotkiem cynobrowym i zagłębkim bruzdkowanym. Bogata jest flora roślin naczyniowych z rzadkimi lub zagrożonymi gatunkami, w tym także prawnie chronione.

- 2) **OZW „Ostoja Sieradowicka” PLH260031** został utworzony na podstawie Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 stycznia 2011 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG czwartego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na kontynentalny region biogeograficzny (Dz. Urz. UE L 33 str. 146).

Powierzchnia całego obszaru wynosi 7847,37 ha i obejmuje **5016,27 ha** gruntów zarządzanych przez Nadleśnictwo Suchedniów.

Obszar obejmuje fragment Płaskowyżu Suchedniowskiego i fragment Pasma Sieradowickiego ze wzniesieniami: Kamień Michniowski (435 m n.p.m) i Góra Sieradowska (390 m n.p.m). Płaskowyż Suchedniowski stanowią regularne ciągi garbów denudacyjnych zbudowanych głównie z masywnych piaskowców

dolnotriasowych, na których zalegają osady plejstoceńskie. Te wzniesienia o łagodnych stokach stanowią regularne ciągi pomiędzy którymi występują zabagnione dolinki. Obszar stanowi rozległy kompleks leśny, wchodzący w skład tzw. Puszczy Świętokrzyskiej, porozdzielany strumieniami, stanowiącymi dopływy rzeki Kamiennej. W dolinach wielu z nich tworzą się podmokłe łąki i torfowiska. Teren od wschodu obejmuje rzekę Żarnówkę wraz z licznymi dopływami, przez centralną część obszaru płynie malowniczo wijąca się Lubianka, w południowo-wschodniej części płynie Szczebra, natomiast w południowej części obszaru, na zboczach Góry Sieradowskiej znajdują się źródła Świśliny.

Ostoja położona jest w Leśnym Kompleksie Promocyjnym "Puszcza Świętokrzyska" – w obszarze w dużym stopniu naturalnych lasów iglastych (bory bagienne, bory jodłowe i świerkowe) i liściastych (grądy, kwaśne i żyzne buczyny, łągi) w tym o charakterze górskim. Jest to również obszar występowania znacznej liczby gatunków górskich, z których część osiąga swój kres północny.

W obszarze stwierdzono 13 typów siedlisk przyrodniczych, głównie leśnych z Załącznika I Dyrektywy Siedliskowej, przy czym najliczniej reprezentowane są: wyżynny jodłowy bór mieszany, kwaśne buczyny oraz grądy. Ponadto dobrze zachowane są zmiennowilgotne łąki trzęślicowe, które wykształciły się w dolinach rzecznych często towarzysząc im różnego typu torfowiska.

- 3) **OZW „Uroczysko Pięty” PLH260012** został utworzony na podstawie Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 stycznia 2011 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG czwartego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na kontynentalny region biogeograficzny (Dz. Urz. UE L 33 str. 146).

Powierzchnia obszaru wynosi 753,36 ha, z czego **47,52 ha** znajduje się na gruntach Nadleśnictwa.

Wg SDF z 2019 r. stanowi jeden z najpiękniejszych i najbardziej rozległych obszarów łąk i mokradeł w północnej części województwa świętokrzyskiego. Położony jest w naturalnym obniżeniu pomiędzy dwoma pasmami niewysokich wzniesień. Od południa graniczy z Płaskowyżem Suchedniowskim, a od północnego wschodu z południową częścią Garbu Gielniowskiego z tzw. Wzgórzami Niekłańsko - Bliżyńskimi. Podłoże stanowią głównie gleby bielcowe, częściowo oglejone. Miejscami występuje mniej przepuszczalne podłoże gliniaste. Mała przepuszczalność powoduje stałe wysokie zawilgocenie podłoża. Pofałdowanie i nachylenie terenu ku południowemu wschodowi zwiększa insolację i wpływa na mikroklimat. Efektem tego jest duże zróżnicowanie florystyczne i bogactwo fauny. Stanowi oazę bioróżnorodności o niezaprzeczalnych walorach naukowo - poznawczych. Dzięki zróżnicowaniu siedliskowemu - od bagien po suche skrawki wrzosowisk na niewielkich pagórkach cechuje się niespotykaną liczbą gatunków roślin i zwierząt.

Najcenniejszymi zespołami roślinnymi są dobrze wykształcone i zachowane siedliska naturalne o znaczeniu europejskim: 6410 zmiennowilgotne łąki trzęślicowe, 7140 torfowiska przejściowe i trzęsawiska, dobrze zachowane płyty 91D0 borów bagiennych, 91E0 łągi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe oraz zachowane w nieco słabszym stanie 9170 grądy *Tilio-Carpinetum*. Znajdują się tu jedne z najbogatszych w regionie stanowisk kosańca syberyjskiego, mieczyka dachówkowatego, pełnika europejskiego i licznych gatunków storczyków.

W trakcie wieloletnich obserwacji stwierdzono występowanie 57 gatunków motyli dziennych. Wśród nich występują gatunki z Załącznika II Dyrektywy Siedliskowej - przeplata aurinia, modraszek telejus i czerwoczyk nieparek oraz gatunki objęte ochroną gatunkową - paż żeglarz, modraszek bagniczek, strzępotek soplaczek. Stanowisko przeplatki aurinii jest istotne w skali kraju. Ze względu na obecność goryczki występuje tu też myrmekofilny modraszek alkon.

Płazy reprezentowane są przez różne gatunki żab, traszkę zwyczajną oraz traszkę górską, która występuje tu na północnej granicy zasięgu. Spośród gadów najczęściej spotykamy jaszczurkę żyworodną, jaszczurkę zwinkę, zaskrońca i żmiję zygzakowatą. Jest to ponadto ostoja kilku rzadkich gatunków ptaków: derkacza, żurawia i bekasa kszyska oraz wielu gatunków ptaków śpiewających i drapieżnych.

- 4) **OZW „Dolina Krasnej” PLH260001** został utworzony na podstawie Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 listopada 2007 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG pierwszy zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na kontynentalny region biogeograficzny (Dz. Urz. UE L 12 str. 383).

Powierzchnia obszaru wynosi 2384,10 ha, z tego **38,25 ha** znajduje się na gruntach Nadleśnictwa.

Obejmuje naturalną, silnie zabagnioną dolinę rzeki Krasnej i jej dopływów. Teren znacznie jest zróżnicowany pod względem warunków geomorfologicznych i sposobu użytkowania gruntu. W południowej i wschodniej części Doliny Krasnej dominują ekosystemy nieleśne: łąki, pastwiska oraz rozległe tereny mokradłowe. Rzeka Krasna na tym odcinku ma szeroką dolinę a jej spadek jest niewielki. W części północnej największą powierzchnię pokrywają ekosystemy leśne. Wśród nich przeważają bory sosnowe. W tej części obszaru rzeka Krasna biegnie w głęboko wciętym korycie i ma charakter rzeki wyżynnej. Dolina Krasnej uważana jest na jedną z lepiej zachowanych dolin rzecznych w Krainie świętokrzyskiej. Jest ona miejscem występowania chronionych siedlisk przyrodniczych. Szczególnie cenne są siedliska nieleśne, które powstały w toku ekstensywnego użytkowania i dziś stanowią o wartości przyrodniczej tego obszaru. Występujące tu płaty łąk trzęślicowych, muraw bliźniczkowych oraz torfowisk przejściowych należą do najlepiej zachowanych w regionie. Charakteryzują się one dobrym i typowym wykształceniem. Stwierdzone w granicach obszaru niewielkie płaty torfowisk zasadowych są jedynymi z nielicznych w regionie. Zachowanie tych typów siedlisk w Dolinie Krasnej jest ważnym zadaniem dla zachowania spójności sieci Natura 2000 w regionie. Stwierdzono tu występowanie 12 gatunków zwierząt z Załącznika II Dyrektywy Siedliskowej. Ostoja ma istotne znaczenie dla zachowania przepłatki aurinii w Polsce.

Pomniki przyrody:

- 1) Buk pospolity, oddz. 64b, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj. Świąt. Nr 14/2008 z dn. 04.11.2008 r. Dz. Urz. Woj. Świąt. Nr 232, Poz.3047.
- 2) Dąb szypułkowy „Na stawidłach”, oddz. 67Af, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj. Świąt. Nr 35/2007 z dn. 12.12.2007 r. Dz. Urz. Woj. Świąt. Nr 239, Poz.3552.
- 3) Jodła pospolita, oddz. 75c, Leśnictwo Odrowążek, Zarz. Nr 26/86 Woj. Kiel. z dn. 24.12.1986 r. Dz. Urz. Nr 20.Poz.183.
- 4) Modrzew polski, oddz. 75c, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 5) Buk pospolity, oddz. 75c, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 6) Buk pospolity, oddz. 75c, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 7) Buk pospolity, oddz. 75c, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 8) Klon jawor, oddz. 95d, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.

- 9) Modrzew polski, oddz. 116o, Leśnictwo Odrowążek, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 10) Buk pospolity, oddz. 158f, Leśnictwo Jastrzębia, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 11) Dąb szypułkowy „Samson”, oddz. 19g, Leśnictwo Kaczka, Uchwała Nr XIII/84/ RM w Wąchocku z dnia 30 października 2019 r. Dz. Urz. z 2019 r. poz. 4345.
- 12) Cis pospolity, oddz. 58c, Leśnictwo Ostojów, Rozp. Woj. Kiel. Nr 5/91 z dn. 4.12.1991 r. Dz. Urz. Nr 15. poz. 190.
- 13) Dąb szypułkowy, oddz. 83g, Leśnictwo Rejów, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 14) Dąb szypułkowy „Obrozik”, oddz. 91a, Leśnictwo Ostojów, Rozp. Woj. Świąt. Nr 35/2007 z dn. 12.12.2007 r. Dz. Urz.Woj. Świąt.. Nr 239, Poz.3552.
- 15) Modrzew polski, oddz. 125a, Leśnictwo Rejów, Rozp. Woj. Świąt. Nr 35/2007 z dn. 12.12.2007 r. Dz. Urz.Woj. Świąt.. Nr 239, Poz.3552.
- 16) Dąb szypułkowy, oddz. 150o, Leśnictwo Kleszczyny, Orzec. Prezydium WRN Nr 50 z dn. 05.01.1954 r. Dz. Urz. z dn. 15.09.1955 r. Nr 10.poz.24-25.
- 17) Dąb szypułkowy, oddz. 197a, Leśnictwo Kleszczyny, Rozp. Woj.Kiel. Nr 17/94 z dn. 30.12.1994 r. Dz. Urz. Nr 1.poz.1.
- 18) Sosna pospolita, oddz. 221a, Leśnictwo Michniów, Uchw nr XII/91/2019 RM w Bodzentynie z dnia 29 maja 2019 r. Dz. Urz. z 2019 r. poz. 2479.
- 19) Sosna pospolita, oddz. 221a, Leśnictwo Michniów, Uchw nr XII/91/2019 RM w Bodzentynie z dnia 29 maja 2019 r. Dz. Urz. z 2019 r. poz. 2479.
- 20) Skalki „Brama Piekielna”, oddz. 153 b, Leśnictwo Jastrzębia, Rozp. Woj. Świąt. Nr 14/2008 z dn. 04.11.2008 r. Dz. Urz.Woj. Świąt.. Nr 232, Poz.3047.
- 21) Skalki „Piekło Dalejowskie”, oddz. 176a, Leśnictwo Jastrzębia, Zarz. Nr 23/87 Woj. Kiel. z dn. 2.10.1987 r. Dz. Urz. Nr 19. poz. 223.
- 22) Dąb szypułkowy „Zbyszko”, oddz. 86b, Leśnictwo Bronkowice, Uchw nr XXI/21/2020 w Pawłowie z dnia 27 października 2020 r. Dz. Urz. z 2020 r. poz. 3794.
- 23) Modrzew europejski „Jan”, oddz. 84a, Leśnictwo Rejów, Uchw RM nr 233/XXXII/2021 w Suchedniowie z dnia 24 czerwca 2021 r., Dz. Urz. z 2021 r. poz. 2340.
- 24) Modrzew europejski „Stefan”, oddz. 84a, Leśnictwo Rejów, Uchw RM nr 233/XXXII/2021 w Suchedniowie z dnia 24 czerwca 2021 r., Dz. Urz. z 2021 r. poz. 2340.
- 25) Dąb szypułkowy „Gienek”, oddz. 202a, Leśnictwo Michniów, Uchw RM nr 233/XXXII/2021 w Suchedniowie z dnia 24 czerwca 2021 r., Dz. Urz. z 2021 r. poz. 2340.
- 26) Dęby szypułkowe „Dęby przy źródliku”, oddz. 10c, Leśnictwo Dalejów, Uchw nr XX/152/2020 w Bliżynie z dnia 30 listopada 2020 r., Dz. Urz. z 202 r. poz. 4423.
- 27) Dęby szypułkowe „Dęby na Okolcu”, oddz. 167Aj, Leśnictwo Odrowążek, Uchw nr XX/152/2020 w Bliżynie z dnia 30 listopada 2020 r., Dz. Urz. z 202 r. poz. 4423.
- 28) Modrzew europejski „Janeczek”, oddz. 115h, Leśnictwo Odrowążek, Uchw nr XX/152/2020 w Bliżynie z dnia 30 listopada 2020 r., Dz. Urz. z 202 r. poz. 4423.

Użytki ekologiczne:

Użytkiem ekologicznym nazywamy tereny nieleśne (w rozumieniu kategorii użytku gruntowego) objęte ochroną prawną w celu zachowania ekosystemów mających znaczenie dla różnorodności biologicznej. Użytkami ekologicznymi mogą być: naturalne zbiorniki wodne, śródpolne i śródleśne oczka wodne, kępy drzew i krzewów, bagna, torfowiska, wydmy, płaty nieużytkowanej roślinności, starorzecza, wychodnie skalne, skarpy, kamieńce, siedliska przyrodnicze oraz stanowiska rzadkich lub chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów, ich ostoje oraz miejsca rozmnażania lub miejsca sezonowego przebywania.

Obecnie na terenie zarządzanym przez Nadleśnictwo Suchedniów, znajduje się 11 użytków ekologicznych o łącznej powierzchni wg rozporządzeń **17,04 ha** (powierzchnia ewidencyjna wynosi 16,63 ha). Dodatkowo w zasięgu terytorialnym Nadleśnictwa Suchedniów poza gruntami LP znajduje się jeden użytek ekologiczny w obrębie ewidencyjnym Bodzentyn.